

ÚŽASNÝ DEBUT - PODMANIVÝ, HYPNOTICKÝ,
PLNÝ NAPĚTÍ A VKRÁDAJÍCÍHO SE POCITU OHROŽENÍ.

LEE CHILD

TŘI
DNY
DO
PEKLA

THRILLER

HEATHER
CHAVEZ

**TŘI
DNY
DO
PEKLA**

Copyright © 2020 by Heather Chavez

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aneta Boučková, 2021

Cover © Elsie Lyons, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0809-3 (pdf)

HEATHER CHAVEZ

**TŘI
DNY
DO
PEKLA**

VENDETA

Pro Alex

1

Kdybych s sebou měla děti, nestalo by se to. Zůstala bych v dodávce se zamčenými dveřmi a zavřenými okénky. Přesně tak, jak mi to řekla operátorka tísňové linky.

Ale Sam, můj manžel, byl nemocný a zůstal doma. Audrey vyzvedl už před pár hodinami a Leo se šel učit ke kamarádovi, takže jsem v dodávce byla sama.

Venku byla naprostá tma a já si na světě přišla úplně sama. Jen já a noc, jinak nikdo. Po obloze s půlkou měsíce pluly mraky těžké deštěm a podle začínajícího mrholení se chystaly každou chvíli prorhnout. Ve špičce byla tahle silnice ucpaná rodiči na cestě do nedaleké základní školy a lidmi, kteří mířili na západ do Santa Rosy do práce. O pár hodin později ale byla silnice docela opuštěná – kvůli denní době i kvůli počasí. Nakonec jsem to vzdala a zapnula stěrače.

Pár kilometrů od domova mi v kabelce zazvonil telefon. Displej na přístrojové desce ukázal jméno: *Sam*. Pomocí Bluetooth jsem mohla hovor snadno zvednout, ale rozhodla jsem se ho ignorovat. Uplynulých dvanáct hodin jsem strávila tím, že jsem ze žaludku labradorského retrievra vytahovala několik dolarů v drobných, a na další hádku jsem prostě byla moc unavená. Poslední dobou začínaly všechny naše rozhovory stejnými slovy: *Miluju tě, ale...*

Sam nechal telefon zazvonit jen třikrát, pak to vzdal.

Doprostřed náhlého ticha mi zakručelo v žaludku. Už potřetí tenhle týden jsem zmeškala večeři, a to byla teprve středa. Asi proto mi volal.

Miluju tě, ale své pacienty vidíš víc než mě a děti.

To jsem slýchala hodně často.

V držáku stál už pár dní energetický nápoj. Otevřela jsem ho a usrkla jsem si. Oblíčeť se mi zkrivil. Jak to Leo může pít? Byl jsem si dost jistá, že i kočičí moč by chutnala líp. Půlku jsem ale stejně vypila. Kofein je kofein.

Na severní straně silnice prosvítala skrz jehličí a dubové listí stará nemocnice. Jižní hranici jejího areálu tvořila řeka Paulin Creek. Za ní ležela otevřená plocha a protipovodňová nádrž. Nemocnice byla už řadu let opuštěná a nikdo tam neměl důvod stavět. Přesto jsem viděla, že se mezi budovami něco hýbe. Přeběhl mi mráz po zádech, ale přičítala jsem to kofeinu.

V zamýšlení jsem si skoro nevšimla postavy, která se mihla přes silnici.

Leknutím jsem poskočila. Byl to jelen? Ne, mělo to dvě nohy. Člověk.

Znovu jsem se natáhla pro energetický nápoj, ale ruka se mi tak třásla, že jsem plechovkou zavadila o hranu palubní desky. Skutálela se na sedadlo spolujezdce a rozlila se mi kolem kabelky.

Za sled nadávek, který jsem ze sebe vypustila, by syn dostal zaracha.

Sjela jsem ke krajnici, zatáhla ruční brzdu a sundala si šátek, abych s ním tu louži vysušila. Ruce jsem si rozlepila pomocí vlhčených ubrousků vytažených z přihrádky u spolujezdce. Přivřela jsem oči a zadívala se směrem ke vchodu do nemocnice.

Snažila jsem se rozeznat, co se nachází za kužely světla z mých světlotetů. Měsíční srpek zjemňoval noční temnotu a zář z mé dodávky pronikala větvemi stromů ke stezce za nimi.

Asi to je běžec.

V dešti.

Ve tmě. Bez reflexní výbavy.

Primitivní část mého mozku se ušklíbala.

Na čelní sklo dopadaly kapky vody. Zapnula jsem dálková světla a hned jsem viděla lépe. Vedle první postavy jsem rozeznala druhou. Stály vedle silnice a z téhle dálky nebyly o moc větší než postavičky ze svatebního dortu.

Zařadila jsem rychlost a pomalu sjela zpátky na silnici, abych se ujistila, co to vlastně vidím. Halloween byl za dveřmi, tak mě napadlo, že to třeba bude pár puberťáků. Sotva by našli lepší místo na to si z někoho vystřelit než opuštěnou nemocnici na zalesněném svahu. Jenže když jsem se přiblížila, viděla jsem je jasněji. V kuzelech světlometů stáli muž a žena. Hádali se. Ne, *prali se*. Se Samem jsem se taky hádala, ale ne takhle. Tohle byly sevřené pěsti, strkání, vztek – a ta tmavovlasá žena v legínách neměla šanci.

Choulila se, kryla si bradu a schovávala se za zkrříženými rukama. Snažila se vypadat menší. Muž, bez vlasů a víc než o hlavu vyšší než ona, dělal pravý opak.

Zabrzdlila jsem, ale motor nechala běžet. Nemotornými prsty jsem vyťukala policii. Žena zabloudila pohledem mým směrem, zato muž v džínách a bílém tričku se na mě ani neotočil. Nebyl ani šest metrů ode mě a vůbec si mě nevšímal.

„Jak vám můžu pomoci?“ ozvala se dispečerka.

Její hlas mě polekal, takže jsem ze sebe nedokázala dostat odpověď. Roztřeseně jsem znovu zkontrolovala, jestli jsou dveře zamčené. Řekla jsem jí, kde jsem, a popsala tu dvojici.

„Perou se,“ řekla jsem.

„Má zbraň?“

„Spíš ne.“

„Co ten muž dělá?“

Než jsem stihla odpovědět, tak tu ženu zvedl a shodil ze svahu do říčky dole. Vypadal, že ho to stálo asi tolik úsilí, jako když kočka hodí s myší. Ta žena byla na zlomek vteřiny světlý mého auta přišpendlená k obloze.

Pak začala padat a zmizela v houštině na okraji stezky.

Náhle jako by se mi zastavilo srdce. Hlas dispečerky, před chvílí tak hlasitý, se mi rázem zdál vzdálený a nezřetelný. Sevřely se mi plíce, vidění se mi zúžilo. Přepadla mě potřeba se schovat. Chtěla jsem zalézt do tmy kolem sebe a zmizet. I když se to dělo teď, přišlo mi to jako vzpomínka. Nic takového jsem ještě nezažila. Najednou jsem si v zamčeném autě přišla stejně zranitelná jako ta žena na stezce.

Měla jsem mrtvici? Panickou ataku? Ústa mi vyschla, nemohla jsem pohnout jazykem. Nebyla jsem si jistá, jestli mi dispečerka rozuměla.

Co se to sakra děje? pomyslela jsem si.

Muž něco vytáhl z kapsy. Telefon? Něco jiného? A pak zmizel, nejspíš za okraj stezky.

Stačilo vidět ho odcházet, aby se mi vrátila řeč.

„On má něco v ruce,“ řekla jsem.

„Co dělá?“ Hlas dispečerky zůstal klidný, ale já jsem začínala vyšilovat.

„To nevím. Nejsou tady.“

„Odešli?“

„Ne, jen je nevidím.“

Ruka mi klesla ke klíce, ačkoliv vystoupit jsem v plánu neměla.

Dispečerka řekla: „Zůstaňte ve vozidle.“ Jako by mě viděla.

Sevřela jsem kliku. Než se mohla zeptat na něco jiného, strčila jsem telefon do kapsy a otevřela dveře.

Nejsem si úplně jistá, proč jsem vystoupila. Možná kvůli té spolužačce. Když jsem dokončovala bakalářské studium, na hodiny mikrobiologie se mnou chodila jedna brunetka. Je mi to hloupé, ale nepamatuju si, jak se jmenovala. Zato vím, jak říkali *jemu* – Burák. Pamatuju si to, protože stačilo změnit písmeno a úplně by ho to vystihovalo. Buráka měli v oblíbě chlapi určitého druhu, a abych byla upřímná, i určitý typ holek. Ty, kterým žárlivé scény a ty modřiny po nich přišly romantické.

Na jedné vysokoškolské oslavě toho, že tým skončil druhý, se Burák asi hodinu navážel do té holky, které jsem teď nemohla přijít na jméno. Nechodili spolu, ale on chtěl, a až do toho večera možná chtěla i ona. Pak na ni ale začal sahat. A strkat do ní. Když jí vrazil facku, našel se jen jeden kluk, co zabránil tomu, aby v násilí pokračoval. Když s ní ale odešel ven, už mu nebránil nikdo.

Pár minut nato přeletěla přes zábradlí balkónu. Zlomila si ruku a několik žeber, a kdyby před dopadem na beton neproletěla křovím, skončila by s roztráštěnou lebkou. Nenašli se žádní svědkové toho, jak ji Burák strčil.

Možná jsem z dodávky vystoupila kvůli ní. Nebo jsem jen jako vždycky udělala hloupost ze vzteku.

Srdce mi divoce bušilo. Na půli cesty mezi okrajem stezky a zurčícím potokem, asi pět metrů ode mě, stál ten muž nad tou ženou a v ruce svíral zavírací nůž. Nůž. On má nůž.

Policii už jsem zavolala. Neměla jsem jak jí ještě pomoci. Prala jsem se naposledy před dvaceti lety a ani tehdy jsem nebyla tak hloupá, abych si troufla na chlapa dvakrát většího, než jsem já.

Byl čím dál rozzuřenější a jeho oběť teď zvolila často používanou obranu kořisti: povolila celé tělo a přestala se hýbat. Z nosu jí tekla krev.

Znovu ve mně vzplanul nerozvážený vztek. Polkla jsem a zařvala na něj, ať přestane.

Nepoznala jsem, jestli můj náhlý příchod vnímal jako hrozbu, ani zda si ho vůbec všiml. Sklonil se k ženě a rukama ji vzal za tílko. Škubnutím ji přitáhl k sobě tak, že její hrud' narazila do jeho. Nůž držel nebezpečně blízko její tváře.

Už tak jsem byla mnohem blíž jim dvěma než své dodávce, ale odvážila jsem se udělat ještě krok dopředu. „Zavolala jsem policii.“ Snažila jsem se znít hrozivě, ale hlas se mi třásl.

Podíval se na mě, skrz mě, déšť mu stékal proudem z plešaté hlavy na zarostlou bradu. Svaly se mu sevřely vzteky a pohled se mu rozostřil. V tu chvíli na něm nebylo téměř nic lidského. Byl jako zvíře. Napjaté tělo, přerušovaný dech.

„Měla bys jít pryč,“ promluvil.

„To bych neřekla,“ opáčila jsem a myšlenky mi zabloudily k Audrey a Leovi. Už jsem se nepřibližovala, ale nemohla jsem ji tam jen tak nechat. Ruka mi klesla ke kapse kalhot, k telefonu.

Muž se obrátil zpátky ke své oběti, ale jeho hlas se donesl až ke mně. „Koho miluješ?“ zeptal se. Díval se na tu ženu, ale podle toho, jak hlasitě to řekl, to muselo být určeno mně. Vyděsila jsem se – nejen že jeho slova vůbec neodpovídala tomu, co se dělo, ale ani jeho hlas neodrážel pocity, které mu křivily tvář.

Pustil svou kořist na zem a přidržel ji tam zablácenou botou. Pak otočil hlavu a upřel pohled na mě. „Tvůj život je už teď na sračky. Jen to ještě nevíš.“ Na zdůraznění svých slov ženu kopl. Pak si sedl do dřepu a chytil nůž tak, že čepel směřovala dolů k jeho ležící oběti.

Zkoušela jsem si vzpomenout, jak se má zacházet s rozzuřenými zvířaty. Když nezabralo nic jiného, bylo třeba útočícího psa udeřit a kopnout do krku, nosu nebo zátylku. Najít zbraň. Lámat kosti. Věděla jsem, že kdyby na to přišlo, skončím polámaná já. A nejspíš i pobodaná. Zvedla jsem kámen a zkusila, kolik váží. Hodila jsem ho, ale ve snaze uchránit tu ženu od dalšího poranění jsem je schválně o pár metrů minula. Kámen zvířil mokré listí a zmizel.

Sešplhala jsem asi metr po cestě – pořád ještě v bezpečné vzdálenosti od nich – a zvedla další kámen.

„Nedělej to,“ řekla jsem.

Zasmál se a nespouštěl oči z kořisti.

Tentokrát jsem ho zasáhla do tváře. Hřbetem ruky si promnul kůži v místě, kam jsem se strefila, ale oči z té ženy nespustil. Rameno se mu napnulo. Ona v sobě našla novou sílu a začala se bránit – možná jí až teď došlo, že ať už mezi nimi bývalo jakékoliv pouto, ji už to nezachrání. Ten chlap je bez sebe vzteky a chystá se použít nůž.

Doposud jsem každý krok udělala z vlastní vůle: rozhodla jsem se zastavit, zavolat policii, vystoupit z dodávky. Rozhodla jsem se po něm házet kameny. Ale když se rozpráhl nožem, vrátila se mi ta nepochopitelná hrůza, co mě zachvátila v dodávce, a plíce se mi začaly plnit rychlými, horkými nádechy. Na hraně tmy jsem spatřila něco, co tam nebylo – jinou ženu, jiný okamžik. Ta halucinace byla stejně opravdová jako déšť, bahno a krev tepající v mých uších.

Neměla jsem v úmyslu do toho zasahovat ještě víc – ne když mi neustále přicházely na mysl tváře mých dětí –, ale uklouzla mi noha a sjela jsem ze svahu, aniž bych vědomě dokázala zpracovat, jak bezprostřední nebezpečí mi hrozí. Směr pádu udala stejnou měrou má nešikovnost i štěstí, takže když jsem do toho útočníka narazila, byla jsem stejně překvapená jako on. Nůž, který měl skončit v hrudi té brunetky, nechal pouze šrám na mé paži. Bylo to jen škrábnutí, ale já jsem hlasitě vyjekla. U zvířat jsem ten zvuk slyšela mnohokrát. Z vlastního hrdla mi zněl podivně. Nůž vypadl muži z ruky do vody.

Spadla jsem po zádech na blátivé dno potoka. Smysly se mi rozostřily a srdce zoufale bušilo. Žena vedle mě se nehýbala a mužovu tvář křivil nějaký děsivý úmysl.

Pak se najednou od své oběti odvrátil ke mně. Dřepl si vedle mě a chytil do rukou mou tvář. Stáhl obočí k sobě a prohlížel si mě.

Nepochybovala jsem o tom, že by mi dokázal zlomit vaz jediným trhnutím. „Proč to sakra děláš?“ naléhal. „Kdo vůbec jseš?“

Byl tak blízko a jeho hlas tak burácel, až mi vibrovalo v uších. V tu chvíli jsem si všimla, že má na tričku skvrnu. Možná od krve.

Chtěla jsem mu říct, že jsem neměla v plánu se do toho plést, že to celé bylo hloupé nedorozumění, ale ta slova ze mě prostě nevyšla. On se natáhl a popadl hrst mých vlasů – dlouhých a zrzavých. Snadno si je omotal kolem prstů. Zabral a přitáhl si můj obličej ještě blíž.

A pak – nakonec, naštěstí – jsem uslyšela houkání policejních sirén.

Ještě vteřinu si prohlížel on mě a já jeho. Široký nos s hrbolem u kořene. Svráštělé levé ucho zmuchlané dovnitř. Bílá jizva, na které mu nerostly vousy. Táhla se mu po bradě. Tohle byl někdo, kdo se rád pral. Nejen se ženami poloviční váhy.

Nevypadal, že by ho trápila možnost identifikace z mé strany. Svědectví proti němu.

„Když ji necháš zemřít, nezabiju tě,“ ozval se.

Strčil do ženy nohou. „Stejně už nemáš moc na výběr. Je skoro mrtvá.“

A pak, snad ještě dřív, než jsem pochopila, co mi říká, vyběhl dlouhými skoky kopec směrem k silnici, kde jsem velmi nápomocně nechala dodávku s klíčem v zapalování.

Bude u mého auta první. Mám tam technický průkaz. Kabelku. Za pár okamžiků zjistí, jak se jmenuju, kde bydlím. A jak se jmenují můj manžel a mé děti.

2

Napadenou ženu jsem prohlédla jen zběžně, víc mi slabě svítící měsíc nedovolil. Její dech jsem slyšela jedině z těsné blízkosti, na mou tvář působil jako šepot. I puls měla slabý. Nesténala, nestěžovala si na bolest. Byla tiše, i když ji nesli na nosítkách do sanitky.

Za půl hodiny ji sanitka odvezla a já pořád čekala, až mě policie propustí. Déšť vystřídala mlha, ale i ta mi lepila vlasy na obličej a promáčela tričko skrz naskrz. Asi nebyl nejlepší nápad utřít se do šály.

„Určitě nechcete kabát?“ zeptal se znovu policista. Musela jsem se podívat na jeho jmenovku: Willis. Při tom jsem si všimla na jeho uniformě kamery, která mě poslední půlhodinu natáčela. Začala jsem pochybovat o tom, jestli jsem mu odpověděla správně, nebo zda si můj tón a postoj mohl vykládat jako známku viny.

„Není mi zima.“ Odpověděla jsem. A byla to pravda. Byla jsem promočená, ale ne promrzlá. Vnímání se mi otupilo a vlhké oblečení mi přišlo teplé jako voda ve vaně. To nejspíš nebylo normální.

Od silnice dorazil muž a dal se do řeči s policistkou, která mě vyslechla jako první. Nově příchozí měl na sobě šedé oblekové kalhoty, které i takhle pozdě večer měly pořád vyžehlené puky, ke krku zapnutou košili tak bílou, že v měsíčním světle zářila, a kravatu s tmavě růžovými proužky.

Obrátila jsem se zpátky ke strážníku Willisovi a sepnula ruce, aby se netřásl. „Víte něco o mé rodině?“

Prošla jsem v duchu všechny osobní věci, které jsem měla schované v dodávce a v kabelce. Leovy fotky z fotbalu. Poznámka od Audreyiny učitelky z první třídy. Audreyiny léky. A znovu i technický průkaz s mým jménem a adresou.

Tohle všechno teď ten útočník má.

„Mluvil jste s mým manželem?“

Strážník Willis přikývl a ukázal na mou paži. „Někdo by se vám na to měl podívat.“

Mimoděk jsem pozvedla druhou ruku k ráně od nože. „To nic není,“ odmítla jsem. „Co jste řekl Samovi?“

„Že vám ukradli dodávku, ale že se vám nic nestalo.“

„A jsou v pořádku? Sam i děti? Nechali jste tam hlídku?“

„Hlídku tam pořád je a vaše rodina je v bezpečí.“

Přitlačila jsem. „Kdy vám dali vědět naposledy?“ Domů to byl jen kilometr a půl. Ani ne dvě minuty povolenou rychlostí.

„K vašemu domu se ani nepřiblíží.“ Otočila jsem se na muže, který promluvil. Byl to ten detektiv s pečlivě vyžehlenými kalhotami a vybělenou košilí. Zblízka jsem si všimla, že to, co původně vypadalo jako proužky, jsou ve skutečnosti plátky slaniny.

„Cassie Larkinová? Detektiv Ray Rico.“ Byl jen o pár centimetrů vyšší než já a na kulaté hnědé tváři mu zářil široký úsměv. Černé vlasy měl ostříhané nakrátko, oči s vějířem hlubokých vrásek tmavé a pozorné. Čekala jsem, že mi na pozdrav podá ruku, ale neudělal to.

„Asi vám přijde, že se ty otázky pořád opakují,“ řekl. Nebyla to vyloženě omluva, ale skoro. „Určitě už byste byla ráda doma. Willisí, prosím přineste doktorce Larkinové něco na sebe.“

Ani jeden z nás neměl na výběr, takže když se strážník vrátil se svetrem, oblékla jsem si ho.

„Alespoň už přestalo pršet,“ poznamenal Rico.

Džíny jsem měla promoklé skrz na skrz a cítila jsem, jak se mi v botách svažuje kůže na chodidlech. „To je dobře.“

Zapnul magnetofon a otevřel zápisník. V ruce měl i kus papíru, ale na ten jsem neviděla. „Povězte mi, co se stalo.“

Když jsem skončila, přikývl. „To od vás bylo opravdu... *odvážné*, vystoupit z auta.“ Myslela jsem, že se chystá říct hloupé. Nehádala bych se.

„To by udělal každý.“

„To bych neřekl.“ Díval se do zápisníku. „Vy ale útočníka neznáte, že?“

„Ne.“

„Není to váš pacient nebo rodič některého z kamarádů vašich dětí?“ Zavrtěla jsem hlavou a on se zeptal: „Jste si jistá?“

Vybavil se mi obličej toho muže zkřivený vztekem i lhostejností, s níž tu ženu shodil ze srázu. „Nikdy předtím jsem ho neviděla.“

„Dokázala byste ho identifikovat?“

Přikývla jsem a Rico mi pokynul kusem papíru, co držel rubem dolů. „Ukážu vám pár fotek.“

Otočil list. Byly na něm fotky šesti mužů. Všichni bílí, plešatí nebo plešatějící a všem bylo kolem padesáti.

„Podezřelý mezi nimi být nemusí,“ prohodil neutrálním tónem, „takže nemusíte nutně vybrat někoho z nich.“

Odhrnula jsem stranou mokrý pramen vlasů, který mi padal do očí, a srdce se mi sevřelo. Zjevnější by to nebylo, ani kdyby ta fotka byla ověčená plameny. V prostřední řadě jsem viděla toho muže s jizvou táhnoucí se po tváři a přeraženým nosem.

„To je on.“ Ukazováček se mi třásl skoro stejně jako hlas.

„Jste si jistá?“

„Úplně.“

Rico mi podal pero a požádal mě, ať se k fotce, kterou jsem vybrala, podepíšu. Na chvíli odešel, a když se vrátil, zeptal se: „Říká vám něco jméno Natalie Robinsonová?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tak se jmenuje ta napadená žena?“

Detektivovy oči připomínaly dva kusy žuly. „A co Anne Jacksonová?“

„Nic. Kdo je Anne Jacksonová?“

Neodpověděl. Přikývl a něco si zapsal do notesu. Pak ukázal na mou paži. „Povězte mi znovu o tom, jak se vám to stalo.“

Jakmile to zranění zmínil, najednou mi došlo, že pulzuje bolestí. „Pokusil se ji bodnout, ale místo toho zasáhl mě. Je to jen škrábnutí.“

„Carver Sweet je kus chlapa.“

Rozbušilo se mi srdce. „Vy víte, kdo to je?“

„Teď, když jste ho identifikovala, tak ano.“ Tvář měl pořád jako z kamene. „Takže, Carver je dost velký a má nůž. Máte děti a policii už jste zavolala. Proč riskovat a přibližovat se k němu?“

Vzpomněla jsem si, jak mé tenisky sklouzly po svahu, jak se mi nohy zamotávaly v keřích a jak jsem si na kamenech a větvích málem vymkla kotník. Cítila jsem se tak křehká, když jsem do něj narazila. „Uklouzla jsem.“

„Uklouzla?“

„Jsem nešika a zem byla mokrá.“

Rico se na mě upřeně díval a chvíli nic neříkal. Připomnělo mi to způsob, jakým sama mluvím s klienty, co přivedou zvířata s nevysvětenými poraněními nebo známkami podvýživy. Takhle se mluví s někým, o kom si myslíte, že lže.

Znovu se podíval do zápisníku a vrásky pod očima se mu prohloubily. „Řekla jste, že Carver Sweet měl asi košili od krve. Ve kterou chvíli jste si toho všimla?“

„Ke konci.“

„A kdy jste si všimla, že oběť krvácí?“

Detektivova otázka mě donutila pochybovat o všem, co jsem udělala, abych tu ženu zachránila. Čekala jsem moc dlouho, než jsem zavolala policii? Zastavila jsem krvácení dost rychle, když

útočník utekl? Opomněla jsem nějaký detail, který by jim pomohl Carvera Sweeta zatknout? Odsunula jsem ty obavy stranou, ale když jsem se podívala Ricovi do tváře, objevila se nová: bude si myslet, že si vymýšlím, protože mi trvá tak dlouho odpovědět?

„Všimla jsem si, že krvácí, poté, co ji hodil ze srázu. Krvácela z nosu.“ Byla zraněná i jinde? Nemohla jsem si vzpomenout.

„Takže když jste prvně sjela ke krajnici, ještě nekrvácela?“

„Myslím, že ne.“

„*Myslíte, že ne?*“

„Nekrvácela.“ Nebo ano? Čím déle mě vyslychal, tím méně jsem si byla jistá. Uvažovala jsem, jestli se mě Rico snaží vyvést z míry.

„Ten nuž ještě v ruce neměl? Když stáli na té stezce?“

„Ne.“ Ale hned, jak jsem odpověděla, jsem si byla najednou jistá, že jsem si nějakého zranění nevšimla a má výpověď tak ztratí na důvěryhodnosti. Rico si pár vteřin něco psal. Zvuk pera na papíru mě znervózňoval.

„Bude v pořádku?“ zeptala jsem se.

Detektiv se na mě podíval se svráštěným obočím a přivřenýma očima. „Ta žena, kterou napadl?“

„No ano.“ *O kom jiném bych asi mluvila?*

„Nevím.“ Nalistoval novou stránku v poznámkovém bloku.

„Všimla jste si, jestli u silnice stála nějaká další vozidla?“ Zavrtěla jsem hlavou a on začal vysvětlovat: „Asi kilometr odsud jsme kus od silnice našli dvě auta. Nabouraná. Kdybyste jela ještě kousek dál, tak byste je viděla.“

„Jestli ji vytlačil ze silnice, tak to nebylo omylem.“

„Proč si to myslíte?“

Zřetelně jsem si pamatovala, na co se útočník ptal: *Koho miluješ?* A potom to skoro poslední, co mi řekl: *Když ji necháš zemřít, nezabiju tě.*

„Přišlo mi to osobní.“

Rico o tom chvíli přemýšlel. „Jednou jsem zatkl chlápek, co zmlátil jiného řidiče pálkou,“ poznamenal. „A pak se pustil do jeho dítěte. To všechno kvůli ohnutému nárazníku, škoda nebyla ani tisíc dolarů. Ten chlápek s pálkou totiž den předtím přišel o práci a pak ho někdo v lexusu předjel na světlech. Šéf, co ho vyhodil, měl taky lexus.“

„Co tím chcete říct?“

„Každý zločin je osobní, dokonce i ten náhodný.“ Ricova ústa se smutně sevřela. „Vy říkáte, že toho chlapa neznáte, ale co jeho oběť?“

„Ani jednoho z nich jsem nikdy předtím neviděla.“ Až když jsem odpověděla, mi došla ta první dvě slova: *Vy říkáte*. Jako by pochyboval o tom, že říkám pravdu.

„Takže vy říkáte, že jste se vracela z práce?“

Zase. „Ano.“

„A kdy jste vyrazila?“

„Chvíli po desáté.“

„Může vám to někdo dosvědčit?“

„Poslední hodinu jsem tam byla sama, ale předtím určitě.“

„Máte na klinice bezpečnostní kamery?“

„Ne.“

Děšť, který mi promočil šaty, si našel cestu i do vypůjčeného svetru a do mě se pustila zima. Zatřásla jsem se.

„Říká vám něco číslo tři?“ zeptal se.

Prohlédla jsem si jeho tvář, ale nebylo na něm nic poznat. „Ne. Proč?“

„Jeden strážník něco našel. Nejspíš nic.“

Rico si něco zapsal do notesu a pokusil se o úsměv.

„Vypadá to, že někdo možná viděl vaše auto na parkovišti u supermarketu, takže se brzo dozvíme víc.“ Pak úsměv zmizel a oči zvážněly. „Říkal jsem, že Carver Sweet se k vašemu domu ani nepřiblíží, a myslel jsem to vážně. Stejně ale musíte být opatrná. Jste pro něj hrozba.“

Pak mi dal svou vizitku a zavolał strážníka Willise, aby mě odvezl domů. Když Rico odcházel, otíral si dlaně o kalhoty, jako by se z nich snažil dostat něco nepříjemného.

3

Žili jsme v přízemním domě se třemi ložnicemi v Lomita Heights, čtvrti, která vznikla na začátku šedesátých let. Naše rodina se sem nastěhovala před šestnácti lety, ještě než jsem otěhotněla s Leem. S břichem jako horkovzdušný balón jsem tehdy chodívala na procházky do mírného kopečka. Jednou jsem na chodníku upadla na zadek.

Dobře, možná víc než jednou.

Přišla jsem si teď na nohách stejně nejistá jako tehdy. Cestou mi došlo, že nemám klíče.

Strážník Willis mě doprovodil a díval se, jak jdu ke dveřím. Leův obličej byl vecpaný mezi žaluziemi, vlasy rozčuchané, oči kalné a ústa ztuhlá, koutky dolů. Bylo mu sice patnáct a byl o hlavu větší než já, stejně to ale byl ten samý raneček, který jsem tady nosila do kopce a z kopce. Stejně jako tehdy mě i teď zasáhlo, jak velká a důležitá věc je, že jsem jeho máma.

Otevřel mi dveře. „Co se sakra stalo, mami?“ Pomuchlaná deka na gauči naznačovala, že na mě čekal. Věděla jsem, že to udělal spíš ze zvědavosti než ze strachu, ale i tak jsem ho pořádně objala. „Přišla policie a mluvila s tátou, a teď tě přivezl domů další policajt? Kde máš dodávku?“

„Někdo ji ukradl.“

„Vážně? Ví se kdo?“

„Jo. Brzo ji budeme mít zpátky.“ Převedla jsem řeč na to, co ho vždycky spolehlivě rozptýlilo: „Nemáš hlad?“

Leo jedl jen asi před hodinou, takže samozřejmě chtěl sendvič. Udělala jsem dva: s krocanem pro něj, se zeleninou pro sebe. Žaludek jsem měla jako na vodě, ale půlku sendviče jsem do sebe dostala. Pak jsem si ze zásuvky na všechno vzala hrst baterií a schovala je k sobě do kapsy. Když Leo dojedl a šel zpátky do postele, zkontrolovala jsem zámek u něj na okně a šla se podívat na Audrey, jak spí. Ofina se jí lepila na čelo. To mé zlatíčko, co už chodí do první třídy, spala jako vždycky zahrabaná pod haldou příkrývek. Sundala jsem z ní všechny kromě jedné, dala jí pusku na upocenou tvář a ještě jsem zkusila, jak horké má čelo. Teplotu neměla. Tátovu chřipku tudíž ještě nechytla.

Ze skříňě jsem vyndala její starou chůvičku. Už pěkných pár let se na ni jen prášilo. Staré baterie jsem vyměnila za ty, které jsem si přinesla v kapse. Pořád fungovala. Přijímač jsem si vzala s sebou.

Nakonec jsem došla chodbou k manželské ložnici. Nadechla jsem se, připravila se na hádku a otevřela dveře. Sam seděl na okraji postele a čekal na mě. Na sobě měl jen kalhoty od pyžama. Můj manžel má šlachovitou postavu intelektuála a červený nos, který kontrastuje s jeho jinak bílou pletí. Je to nádherný chlap. O mužích se to neříká, ale on opravdu je: úsměv s dólíčky ve tvářích, rozčuchané vlasy, které přímo vyzývají k prohrábnutí, a výrazné řasy, které mají našťestí děti po něm. Řasy kolem mých očí byly proti nim bledé a krátké, viditelné jen s objemovou řasenkou.

„Chtěl jsem vylézt, ale vypadalo to, že oceníš chvílku jen s Leem,“ řekl. V jeho poznámce jsem slyšela výtku. Toho si asi všiml, protože chvíli mlčel a pak pokračoval jemnějším hlasem. „Pověz mi, co se stalo.“

Položila jsem přijímač na skříňku vedle lahve sirupu proti kašli a řekla mu všechno – teda skoro všechno. Popsala jsem mu, jak jsem

se k těm dvěma dostala a jak lhostejně ten muž tu ženu shodil ze srázu. Pověděla jsem mu o rozhovoru s detektivem a že jsem cítila, že Rico něco důležitého tají. Neřekla jsem ale Samovi o záchvatu paniky, co mě popadl v dodávce, a taky jsem vynechala ze svého příběhu to, co ode mě bylo příliš zbrklé. Nechtěla jsem znovu slyšet ta tři slova: *Miluju tě, ale...*

Miluju tě, ale měla bys být opatrnější.

Zatímco jsme mluvili, svlékla jsem si zablácené oblečení. Na spaní jsem si vzala jednu ze Samových košil. Díval se, jak se převlékám. Nervy mi pod kůží brněly. Stresové hormony, říkala jsem si.

Když jsem skončila, Sam si oddychl, až mu zachrastilo v hrudi. „Cassie.“ Napůl vyčítavě, napůl ustaraně.

Vstal z postele, zmizel do koupelny a vrátil se s lékárníčkou první pomoci. Rozsvítil a posadil se na postel vedle mě.

„Ukaž mi to,“ řekl. Bylo to jen škrábnutí, ale i tak jsem natáhla ruku. Mžoural, aby lépe viděl, tak jsem mu z nočního stolku podala brýle.

„Trochu se na tebe zlobím,“ pronesl hlasem zhrublým nachlazením. Položil mi do klína polštář a jemně na něj položil mou paži. Pak začal ránu čistit dezinfekcí.

„Zlobíš?“

Vytáhl z lékárníčky plastový sáček s antibiotickou masťou. „Jo, zlobím. Proč pro někoho takhle riskuješ život?“ Jemně potíral ránu. „Děti by...“

Ucukla jsem, jako by do mě strčil. „Na děti jsem myslela celou dobu.“ Každé mé rozhodnutí, každý den, všechno jsem viděla očima někoho, kdo má děti. „Co bych to byla za mámu, kdybych nechala něčí dceru v nebezpečí? A vůbec, ty bys udělal totéž.“

Vzhlédl od práce a upřel na mě pohled modrých očí orámovaných černými brýlemi. Dech se mi zasekl v hrdle. „Nejde jen o děti.“

„Já vím.“

Dal mi na ránu náplast a brýle i lékárníčku odložil na noční stolek. „Až příště uvidíš chlapa s nožem, tak zůstaň v autě.“

„Připomínáš mi tu dispečerku.“

„Slib mi to.“ Zněl naléhavěji, než bych po sedmnácti letech manželství čekala.

„Nedovedu si představit, že by se mi to ještě někdy stalo.“ Na to se zamračil, tak jsem rychle dodala: „Ale slibuju.“

Nadechl se, jako by chtěl něco říct, ale místo toho se kolem mě protáhl, aby zhasl světlo.

Vlezli jsme do postele. Jeho dech skřípal ve tmě a já se s ním snažila sladit ten svůj, abych se uklidnila. Natáhla jsem se k Samovi, ale mé prsty ho stihly jen pohladit po zádech, když se otáčel ke zdi. Pod vlivem silného sirupu proti kašli spal během několika minut.

Budou další noci, pomyslela jsem si s jistotou ženy po mnoha letech manželství.

Ležela jsem ve tmě a poslouchala chůvičku. Místo klidu, který mě obvykle ukolébá ke spánku, jsem ale cítila něčí přítomnost, jako by někdo čekal a pozoroval mě. Později mě napadlo, jestli mě má intuice varovala před tím, co mě čeká – a co ve skutečnosti už začalo.

4

Zdalo se mi o velkých broucích, obrovských mužích a kolébkách plných bláta. Probudila jsem se unavená a s bolavou hlavou. Natáhla jsem se na druhou stranu postele, ale místo Sama jsem nahmatala jen studené prostěradlo.

Vzala jsem telefon na nočním stolku a zasténala, když jsem uviděla, kolik je hodin. Vypadalo to, že po té hrozné noci jsem usnula akorát včas, abych stihla zaspat. Vůbec jsem večer nemyslela na to, že bych si měla nařídit budík.

Spustila jsem nohy na koberec a všimla si měděného záblesku na okraji rámu postele. Sehnula jsem se a sebrala jsem to, co upoutalo mou pozornost. Nebyl to kov, ale papír. Položila jsem si to doprostřed dlaně a důkladně si to prohlížela. Byl to origami pes velikosti vizitky. Napadlo mě, že asi spadl z nočního stolku.

Při pohledu na toho papírového psa se založenýma ušima a drobnýma nohama jsem se usmála. Připomněl mi, jaké to bylo, když jsme se Samem začínali. Nechával mi tehdy takovéhle dárky na nečekaných místech. Dlaždice zdobená mozaikou na zadní verandě. Kresba na palubní desce. Jednou vytvořil z kávových zrn rozsypaných na lince překvapivě podrobnou krajinu.

Už to bylo dlouho, co pro mě něco takového udělal naposledy. I něco tak jednoduchého, jako je pes složený z papíru. Prý má moc práce. Oba máme moc práce – moc práce na umění, moc práce na

sex, moc práce na všechno, co se netýká potřeb našich dětí, jeho studentů nebo mých pacientů.

Úsměv mi zmizel z tváře. Origami psa jsem odložila na noční stolek. Pak jsem se postavila, převázala si ránu čistým obvazem a vydala se za hlukem z kuchyně. Zastavila jsem se ve dveřích a sledovala dění uvnitř. Brzy jsem byla odhalena. Leo, zamračený a se sluchátky v uších, se rychle postavil. „Táta říkal, že tě máme nechat spát.“

Než stačil říct něco dalšího, zavadil batohem o okraj plastové misky, ve které Sam míchal vajíčka. Spadla na zem a její obsah se rozstříkl po skříňkách kolem. Náš kříženec čivavy jménem Boo se okamžitě rozběhl, aby tu louži slizu prozkoumal. Trochu vajec vdechl a rozkýchal se. Sam psa nohou odstrčil.

Vzala jsem roli papírových utěrek z kuchyňské linky a začala ten nepořádek utírat. Sam mezitím došel pro čistou misku a další vejce. Otočila jsem se na Audrey, která seděla na stoličce u baru. „Vzala sis léky, broučku?“

Než stihla odpovědět, Leo si vyndal jedno ze sluchátek: „Musím do školy.“

„Souhlasím. Škola je důležitá.“

Obrátil oči v sloup. „Myslím jako hned.“

Audrey vzdychla a oči se jí rozšířily. „Vždyť ani nejsi oblečený!“

„Jsem.“

„A nejsi,“ povzdychla si Audrey, jako by jejímu bratrovi bylo šest. „Jsi oblečený normálně do školy, ne na Halloween.“

Seskočila ze stoličky a zatočila se, aby předvedla svůj černý kočičí kostým. Soudě podle toho, jak byl zmuchlaný, ho měla celou noc pod pyžamem.

„Koukej. Jsem kočičí princezna, teda ještě ne, protože korunku jsem nechala v ložnici. Za koho jdeš ty?“

„Přijdu pozdě na trénink. Nemůže mě tam někdo hodit a pak se sem zase vrátit?“

„To je rozumný,“ řekla jsem. „Všichni přeházíme své plány, protože ty jsi ten svůj na poslední chvíli změnil. Auto máme teď stejně jen jedno, pamatuješ?“

„To je ‚ne‘?“

Ukázala jsem na prázdnou stoličku. „To je ‚sedni si‘. Hodím tě tam, až se najíš.“

Leo se zhroutil na stoličku. Já jsem dala tři krajíce chleba do topinkovače.

Sam si mě zamračeně prohlížel. „Jak ti je? Vyspala ses trochu?“

„Docela.“

„Vem si moje auto. Zavolám zámečníka a pak si dojdu do půjčovny.“

„Ty nejdeš do práce?“

„Asi si vezmu další den volna.“ Minulý školní rok Sam nechyběl v práci ani jednou. Než jsem se nad tím mohla zamyslet, pokračoval: „Audrey docházejí léky. Stavím se pro ně v lékárně, teda jestli jsi to už neudělala.“

Chtěla jsem říct, že jsem si předpis vyzvedla včera ráno, ale pak jsem si vzpomněla, kde je má peněženka. Audreyiny léky jsou další věc, kterou budu muset zařídit.

„Zvládnou to.“ Potom, co si zruším kreditní kartu a dojdu na registr vozidel. Hlava mi začínala třeštit.

Sam rozdělil míchaná vajíčka na tři talíře a já na každý položila toast. Naznačil, jestli si dám taky, ale já jen pokrčila nos. Nikdy jsem na snídani nebyla a dnes ráno jsem měla ještě menší chuť k jídlu než obvykle.

Rodina se pustila do jídla a já jsem se vrátila do ložnice, abych se převlékla. Když jsem si zapínala košili, třáslý se mi ruce. Chápala jsem proč, ale stejně jsem si musela sednout na postel. Ten muž na stezce včera v noci byl skutečně rozzuřený. Neptal se, kdo jsem, spíš tu otázku vyplivl, jako by mu zkysla na jazyku. A co bylo horší,

potom následovalo varování: *Nech ji zemřít a já tě nezabiju*. Je ta žena stále naživu? Tím jsem si jistá nebyla, ale tím, že jsem udělala všechno pro to, abych ji zachránila, tím ano. To nejspíš znamenalo, že jeho nabídka milosti už se mě netýká. A tenhle muž – tenhle rozzuřený, nelítostný muž – má mou adresu. A mé klíče.

Otevřely se dveře a Sam vstoupil dovnitř. Ze svého šatníku sebral malý kus zažloutlého plastu a posadil se vedle mě na postel. „Určitě ti nic není?“

„Ne,“ lhala jsem. „Včera večer jsi byl... jako někde jinde.“

„Někdo ti ublížil.“

„Určitě to bylo tím?“

Kdokoliv jiný než Samova žena by si ani nevšiml toho krátkého zaváhání, než mu tvář rozzářil jeho typický úsměv. „Jasně,“ odpověděl. Napadlo mě, jestli mou lež prohlédl stejně snadno jako já tu jeho.

Zasunul si do pusy ten kus plastu, co držel. „Chtěl jsem Audrey předvést, co si dnes večer vezmu na sebe.“

„Počkej, já myslela, že s ní půjde koledovat Leo?“

Usmál se na mě a ukázal své zombie zuby. Pokusil se mě políbit, ale odtáhla jsem se.

„Neměli by nemrtví být sexy?“ zeptal se. Měla jsem podezření, že to šíšláni přehrává, ale stejně jsem se usmála.

„Upíři jsou sexy,“ vysvětlila jsem mu. „Zombie jsou... zombie. Proč teda nejde Audrey koledovat s Leem?“

„Domluvil si něco s Tylerem.“

„Kdy se dohodli? A řekl to Audrey? Prosím řekni mi, že jsi ho donutil, aby jí to řekl sám.“

„Přešně tak,“ zahuhlal. „Řekl to Audrey šám. Promluvme si ale o tom upřednostňování upírů... Ono je jednoduchý být sexy, když máš frak a schopnost hypnotizovat paninky...“

„Paninky?“

„... ale jen pomyšli na chudáka zombie, co má problémy s chrupem a chodí ve špinavých hadrech. O co víc še musí šnažit, aby nalákal ženu do postele.“

Musela jsem to uznat: Sam se už pár dní neoholil, nos měl pořád červený od chřipky, a stejně z něj byla zatraceně sexy zombie.

„To mě nikdy nenapadlo,“ uznala jsem. „Vlastně jsem ani nevěděla, že zombie mají postele.“

„Tak možná nešpí, ale všichni přece máme své potřeby,“ oponoval mi.

„To je pěkně nechutný.“

„Vidíš, přešně o tom mluvím.“

Když ještě nebyla klinika, Samova práce ani děti, bavili jsme se takhle často. Trochu mě naštvalo, že se ten starý Sam objevil zrovna dnes ráno, kdy na něj nemám čas.

„A to není všechno. Musí se taky popašovat s jazykovou bariérou. Znáš to – chceš ženě říct, jak úžasně vypadá, a místo toho z tebe vyjde jen zavrčení.“

Přistihla jsem se, jak se navzdory starostem poddávám naléhavosti jeho doteku. Už jsem se nechala i políbit, chřipka nechřipka. „Myslím, že to platí i pro některé muže.“ Pohládila jsem ho ukazovákem po rtech. „Ale chápu, co myslíš. Upír může ‚panince‘ říct, že jí chce pít krev, a stejně to zní eroticky, protože má sexy přízvuk.“

„Přešně! Ženy milují exotické muže. Kromě toho še některým ženám úplně nezamlouvá pach hniječícího maša.“

„To mi skutečně přijde nefér. Ale stejně jsi mě nepřesvědčil, že jsou zombie sexy.“

„No...“ Sam mě objal kolem pasu a sklonil hlavu, aby mě políbil na krk. I po sedmnácti letech pořád věděl, jak na mě. „Zombie musí být přesvědčivá, aby překonala všechny tyhle překážky.“

Políbil mě na druhou stranu krku. Plastové zuby mi sjely po kůži.

„A musí se ženě pozorně věnovat.“ Ruce mu sjely níž. „Když ti žena může tak snadno utéct, musíš šetřit víc.“

„Mmmm. A já myslela, že zombie jsou spíš násilnický typ...“

Přítáhl si mě blíž k sobě, dál od mých starostí. Kéž bych Leovi neslíbila, že ho odvezu do školy dřív.

Sam mi zašeptal do ucha: „Ty chytré ne.“

„Ani jsem nevěděla, že existuje něco jako chytrá zombie.“ Jak už je to dlouho, co jsme si na sebe našli čas naposledy? Týden? Deset dní?

„Vidíš, š jakými předšudky se musíš potýkat.“

„Maaamiiii!“ volal Leo skrz dveře. „Můžeme už jít?“

„Nějak spěcháš, na někoho, kdo se vykašlal na vlastní ségru!“ zavolala jsem zpátky.

Leo za dveřmi jen zavrčel.

„Myslím, že Leo je částečně zombie,“ řekla jsem.

Samovi zazvonil telefon. Podíval se na displej a jiskření mezi námi okamžitě vyprchalo.

„Musíš už jít?“ zeptal se tónem, kterým jako by mě vystrkoval ze dveří.

Podívala jsem se mu do očí – chtěla jsem z nich vyčíst, o co jde – a zkřížila jsem paže. „No, chvíli bych ještě měla.“

Hovor spadl do hlasové schránky, ale telefon začal okamžitě zvonit znovu.

„Promiň,“ řekl, „musím to vzít.“

Otevřel mi dveře a počkal, než vyjdu na chodbu. Až potom to zvedl.

5

Střední škola Santa Rosa High je jedna z nejstarších škol ve státě, což je vidět už na její cihlové fasádě. Do hodiny budou parkoviště ucpaná, ale teď jsem mohla Lea vysadit přímo před vchodem.

Rozloučila jsem se s ním a poprosila Zoe, svou nejlepší kamarádku, která u mě v ordinaci pracuje jako sestra, aby zrušila všechny mé dopolední schůzky. Musela jsem zavolat do banky a stavit se v lékárně. A pak jet na místo, kde strávím většinu dopoledne – na registr vozidel.

Při čekání na laciné plastové židli jsem se podívala na stránky místních novin, jestli nepíší něco o tom napadení nebo o zdravotním stavu té ženy. Stalo se to asi moc pozdě na to, aby se to dostalo do ranních novin, ale stejně jsem čekala, že na internetu něco bude. Nic. Asi bylo ještě brzo.

Na parkoviště u kliniky jsem se dostala až na konci pauzy na oběd a první, co mi po zaparkování přišlo na mysl, byl Sam. Seznámili jsme se tady. Byl to můj první měsíc na stáži a zrovna se stala děsivá pohroma: Princezna Fazolka onemocněla. Sam pracoval jako pomocný učitel v přípravném ročníku u paní Hawkingové a dělal, co mohl, aby morče dostal zpátky na zeleninu a granule dřív, než si toho všimnou děti. (Princezna Fazolka byl *samec* morčete, které pojmenovala třída pětiletých roztomilých holčiček.)

Veterinář morčeti předepsal antibiotika a dietu, kvůli které musel Sam Princeznu Fazolku krmit. Ještě teď jsem se usmívala při vzpomínce na to, jak se nad morčetem skláněl s injekční stříkačkou.

O pár týdnů později se Sam i morče vrátili. Princezna Fazolka vypadal zdravě a snad i trochu přibral, ale Sam tvrdil, že by mu pomohla trocha akupunktury. Trvalo další měsíc a několik návštěv, než sebral odvalu a pozval mě na rande.

Myslela jsem na něj kvůli tomu telefonátu. Po sedmnácti letech manželství jsme neměli žádná tajemství. Nebo jsem si to alespoň myslela – do chvíle, než mě vyhnal, aby mohl zvednout telefon.

Vešla jsem na kliniku. Zoe seděla za recepčním stolem a v košíku vedle ní odpočíval Mazel, jednoooký zrzavý mourek. Na pozdrav na mě mrkl a zase usnul. *Kočky.*

Zoe vyskočila ze židle a já se připravila na nejhorší. Má kamarádka s fialovými vlasy měla 180 čísel a zdála se být tvořená především svalnatými křivkami a bělostnými úsměvy. Taky byla ten typ, co se rád objímá. Tentokrát mě ale objala opatrně, jako by se bála, že mě poláme.

„Jsi ok?“ zeptala se. Pro jednu bez úsměvu.

„Jo, jsem.“

„Určitě?“

„Určitě.“

Třásla se zvědavostí, ale vydržela to a pracovním hlasem mi oznámila: „Daryl sem veze Lestera.“

Než jsem se mohla zeptat proč, otevřely se dveře.

Lester obvykle vpadl do místnosti jako tornádo s hranatou hlavou a vrtícím se ocasem, které v té rychlosti přepadává přes vlastní tlapy. Tentokrát se ale labrador sotva dovlékl dovnitř a zhroutil se na podlahu. Když jsem k němu přišla, jen zakňučel a podíval se na mě přes okraj chirurgického límce. Jediné, čím hýbal, bylo obočí. Nevzpomínala jsem si, kdy jsem jeho vodítko viděla jinak než napnuté.